

ಮಾಲವಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಕಥೆ

ವೀಣಾ ಶಂಕರ್

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಸಿಹಿತ್ಯು

ವಿದರ್ಭ ದೇಶದ ಮಾಲವಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಅಕ್ಕ ಇದ್ದಳು. ಆಕೆಯನ್ನು ಜನರು ಬಹಳ ರೂಪಿಸಿ, ಬುದ್ಧಿವಂತೆ, ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ಗಾಯಕಿ ಎಂದು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಾಲವಿಯು ಬಹಳ ಚುರುಕಾದ ಹುಡುಗಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಅಕ್ಕ ತನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಂದ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬೆಳೆದುಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಇತರರೂ ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವಳಿಗದು ಗೊತ್ತೇ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಬಹಳ ದುಃಖಗೊಂಡು ಮಾಲವಿ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಹೊರಟು, ಅರಮನೆಯ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಮುದ್ರ ತೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತು ಒಬ್ಬಳೇ ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

'ಹೇ ಸಾಗರ... ನನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಹೇಗೆ ತಡೆದು ಕೊಳ್ಳಲಿ? ಅಕ್ಕನಂತೆ ನಾನೂ ಚೆಂದ ಕಾಣಲು ಏನು ಮಾಡಲಿ?' ಎಂದು ಗೋಳಿಟ್ಟಳು. ಅರೆರೆ, ಏನಾಶ್ಚರ್ಯ! ಅಚಾನಕ್ಕಾಗಿ ಎದ್ದ ಸಮುದ್ರದ ದೊಡ್ಡ ತೆರೆಯೊಂದು ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಮತ್ತು ಹವಳವನ್ನು ಹೊತ್ತು ತಂದು ಮಾಲವಿಯ ಕಾಲಬುಡದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿತು. ಆ ಮತ್ತು ಮತ್ತು ಹವಳಕ್ಕೆ ಮಾತು ಬರುತ್ತಿತ್ತು! 'ಎಲೈ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಹೀಗೇಕೆ ಅಳುತ್ತಿರುವೆ ಇಲ್ಲಿ?' ಮತ್ತು ಮತ್ತು ಹವಳಗಳು ಮೃದು ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದವು. ಕಣ್ಣೊರಿಸಿಕೊಂಡ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬಿಚ್ಚುತ್ತಾ ತನ್ನ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಅರುಹಿದಳು.

'ಅಯ್ಯೋ, ಇಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಅಳುತ್ತಾರೆಯೇ? ನೀನು ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುತ್ತೀಯಾ, ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತು, ಅದನ್ನೇಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿತು ಮತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ 'ಅಯ್ಯೋ, ನನಗೆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡಲು ಕಾಲು ನೋಯುತ್ತಿತ್ತು, ಸುಸ್ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಹಾಗಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆ. ಆದರೆ, ನನ್ನ ಅಕ್ಕ ಕುಳಿತು ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ, ಅವಳಿಗದು ಸುಸ್ವಾಗದು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಚೆಂದ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ.'

ಈಗ ನಾನು ಅದನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಹೋದರೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವಳಷ್ಟು ಚೆಂದವೂ ಇಲ್ಲ ನೋಡಲು. ಹಾಗಾಗಿ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಅಳತೊಡಗಿದಳು ಮಾಲವಿ. ಆಗ ಹವಳ, 'ಮಾಲವಿ, ಒಮ್ಮೆ ಇತ್ತ ನೋಡು ಬೇಗ. ನಾನು ಹವಳ. ಕೋರಲ್ ಎನ್ನುವ ಹುಳ ನನ್ನನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿಯಲ್ಲ ಚೆಂದದ ಓಲೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಇದ್ದೇನೆ. ನೋಡಿಕೊ, ನನ್ನ ತಯಾರಿಸಲು ಕೋರಲ್ ಜೀವಿಗೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳು ಬೇಕು ಗೊತ್ತೇ? ಅಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಕಠಿಣ ಶ್ರಮದಿಂದ ನೀವೆಲ್ಲ ಇಷ್ಟಪಡುವ ಹವಳ ಸಿಗುವುದು ಗೊತ್ತಾ?' ಎಂದಿತು. ಹವಳದ ಮಾತಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡಳು ಮಾಲವಿ.

ಆಗ ಮುಂದೆ ಬಂದ ಮತ್ತು 'ಹೌದು ಮಾಲವಿ, ನಾನೂ ಅಷ್ಟೇ, ಮೆದು ಹುಳವೊಂದರ ಚಿಪ್ಪೊಳಗೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತೇನೆ. ಬಹಳ ನಾಜೂಕಾಗಿರುತ್ತದೆ ಆ ಹುಳ ಗೊತ್ತಾ? ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ತಯಾರಿಸುತ್ತದೆ ಅದು ನನ್ನ. ಈಗ ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೋರಲಿನ ಸರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಚೆಂದವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ನೋಡು' ಮುತ್ತಿನ ಮಾತಿಗೆ ರೋಮಾಂಚನಗೊಂಡ ಮಾಲವಿ ತನ್ನ ಸರವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಗುಡುಗಿನ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿತು. ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ದೊಡ್ಡ ತೆರೆಗಳು ಎದ್ದವು. 'ಗೆಳತಿ ಮಾಲವಿ, ಹೇಗಿದ್ದೀಯಾ?' ಎಂಬ ಗಂಭೀರವಾದ ಧ್ವನಿ ಸಮುದ್ರದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಕೇಳಿ ಬಂತು. ಬೆಚ್ಚಿದ ಮಾಲವಿ ತನ್ನ ಕತ್ತು ಉದ್ದ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನೋಡಲು ಸಮುದ್ರರಾಜ ತೆರೆಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದ. 'ಮಾಲವಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಭಯಪಡದಿರು, ನಾನು ಈ ಕಡಲರಾಜ. ನಿನ್ನ ಅರಮನೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೊಂದು ನದಿ ಇದೆಯಲ್ಲಾ, ಅದರೊಳಗೆ ನೀರು ತುಂಬಲು ಕೆರೆ, ಬಾವಿ ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಗಳೆಲ್ಲ ತುಂಬಲು ಮಳೆ

ಸುರಿಯಬೇಕು. ಹಾಗೇ, ನಾನು ಬಿಸಿಲ ತಾಪಕ್ಕೆ ಬೆಂದು, ಆವಿಯಾಗಿ, ಮೋಡವಾಗಿ ಪರಸ್ಪರ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದು ಮಳೆಯಾಗುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಡದೆ ಮಳೆ ಆಗದು, ಕುಡಿಯಲು ನಿಮಗೆ ನೀರು ಸಿಗದು. ಮಾಲವಿ, ನಾನು ನೋಡಲು ಗಾಢ ನೀಲಿ, ಕಪ್ಪು. ಆದರೂ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ನದಿ, ಹೊಳೆಗಳು, ಜನರೂ ಬರುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲವೇ? ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಸಮುದ್ರ ರಾಜ. ಹೌದೆಂದು ತಲೆಯಾಡಿಸಿದಳು ಮಾಲವಿ.

ಆಗ ಮತ್ತು ಮತ್ತು ಹವಳಗಳೆರಡು ಜೊತೆಯಾಗಿ ಅವಳ ಬಳಿ ಬಂದು ಮಾಲವಿಯ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೇಳಿದವು. 'ಮಾಲವಿ, ನಿನಗೆ ಮತ್ತು, ಹವಳ ಮತ್ತು ಸಾಗರ ಈ ಮೂವರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಹೆಚ್ಚು ಇಷ್ಟ ಮತ್ತು ಚೆಂದ?' ತುಸುವೂ ಅನುಮಾನಿಸದ ಮಾಲವಿ 'ನನಗೆ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನೋಡಲು ಬಲು ಚೆಂದ, ಬಲು ಇಷ್ಟ' ಎಂದಳು. ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ಮತ್ತು ಮತ್ತು ಹವಳಗಳು ನಗುತ್ತಾ 'ರಾಜಕುಮಾರಿ, ನಾವು ಮೂವರೂ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಇದ್ದೇವೆ, ಆಕಾರದಲ್ಲೂ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದೇವೆ ಅಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ನಾವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬೇಕು. ಅದೇ ರೀತಿ ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನಷ್ಟೇ ನೀನೂ ಚೆಂದ ಇದ್ದೀಯಾ, ಬುದ್ಧಿವಂತೆಯಾಗಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಹಾಡುವುದು ಇಷ್ಟ, ಆದರೆ ಆಕೆ ಅದನ್ನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ ಗೊತ್ತಾ? ನಿನಗೆ ನೃತ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆ. ನೀನೂ ಶ್ರಮ ಹಾಕಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ನೃತ್ಯಗಾರ್ತಿಯಾಗುವೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಚೆಂದವಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆಳುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲೊಮ್ಮೆ ನಿನ್ನ ಚೆಂದವನ್ನು ನೀನೇ ನೋಡಿಕೋ ಹೋಗು' ಎಂದು ಸಮಾಧಾನಿಸಿದಾಗ ಋಷಿಯಿಂದ ಅರಮನೆಗೆ ಮಾಲವಿ ಓಡಿದಳು.

(ಸಂಗ್ರಹ)